

ДІЛО

виходить щоденно передполуднем

РЕДАКЦІЯ
І АДМІНІСТРАЦІЯ:
Львів, Ринок ч. 10, п. пош.
Ковто почт. ш. 143.322.
Адреса для телеграм:
«Діло», Львів.
Гол. Редактор приймає від
11—12 год. передполуднем
Рукописи не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА:
Місячної в краю 450 зол.
За границею:
В Америці 1 долар, Франції,
Голландії, Бельгії 20 фр. фр.,
Італії 750 ал., Німеччині 750 ал.,
Швейцарії 5 шв. фр., Чехо-
словацкій 30 ч. к., Румунії 15 лей,
Болгарії 750 ал., Австрії
750 ал. — Зміна адреси 1 зол.

В СПРАВІ ОГЛОШЕНЬ
ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІ-
СТРАЦІЇ
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА
20 сот.

Роль української культури по рецепті євразійців.

Львів, 11 жовтня 1927.

1.

Серед багатонаціональної російської еміграції є численна група т. зв. євразійців. Про них ми писали, так само як про їх політичну та культурну ідеологію. Повторювати написаного не будемо. Та все ж вважаємо доцільним згадати бодай кількома словами політично-соціальне і культурне обличчя євразійців, що беруться між іншим вирішувати і українську проблему в цілій її глибині та ширині дуже оригінально, а при тім незвичайно абстрактно і в найбільшій мірі теоретично.

Євразійці — це не політична партія і не соціальна група і не якась суспільна кайса, це російська секта, але не релігійна, а досить численна секта російських патріотів, проінятих наскрізь специфічним російським месіанізмом. Теоретики і провідники євразійства протиставляють себе перш за все Європі культурно і політично. Вони стараються історично доказати, що давня Росія також як нинішня живе і розвивається на основі своїх питомених, натуральних законів, що нічим не подібні до аналогічних західно-європейських. Росія протягом віків сподобала в собі всілякі можливі культурні і політичні елементи Заходу зі Сходом, точніше Європи з Азією. Наслідком того витворився такий специфічний державний і культурний тип, незрозумілий ні для Заходу ні для Сходу, ні для Європи ні для Азії. З того висновок, що є це тип наскрізь самобутній зі своїми специфічними законами життя та істини і життєвої логіки. Цьму типу й надали вони назву євразійства. Євразійці вважають, наприклад, теперішню радянську систему влади специфічно російським точніше євразійським витвором. Самої системи вони не лише не відкидають, але навпаки приймають її та бажають їй надати замість комуністичного свій власний зміст. Який це зміст важко сказати, бо ні політичної ні соціальної, реально збудованої і до подробиць розбудованої програми в них нема. Та це не перешкоджає їм запевняти, що євразійство є «одиноким тепер існуючим спробом побудовання нового життя Росії». У своїх відозвах та прокламаціях заповідають вони «збереження в майбутньому підстав радянського устрою», «федеративної будови держави» і «затвердження функціональної (?) власності зі збереженням основ державної контролю і розподілу (планіровки)».

Євразія для них — це «новий культурний світ, що несе всім народам нову правду життя». Майбутня євразійська державність повинна бути «простонародною, з робітничим і селянським законодавством», яке прийдє на зміну більшовицькому. А в результаті на місце СРСР (голова радянських соціалістичних послужб) прийдє ССЄ (союз стран Євразії).

Євразійці гуртуються в Парижі, Празі і Берліні. І там кують вони свою ідеологію. Вони твердять, що мають сильну організацію у СРСР. Останніми часами почали вони відкрити в Ренді тижневик «Раз-світ», що має за завдання ширити пропаганду євразійської ідеології

у СРСР. Ідеологічні праці євразійських провідників і теоретиків пов'язуються переважно в Парижі окремими публікаціями, або в журналах.

Нам попав у руки один такий журнал зі статтею князя Н. С. Трубецького*) п. н. «К украинской проблеме». Стаття ця така характеристична своїм змістом і тенденцією, що уважамо, не охоплює її цілості, а інтересується, як він сам каже, лише проблемою української культури. А робить це тому, що для нього в даному випадку «необов'язуючий» нійкий зв'язок між політичною і культурною проблемою українства.

Тенденцією статті доказати, що творити самостійну українську культуру недоцільно, а ще більше недоцільно протиставити її теперішній російській («общерусской») культурі. За те доцільно розвивати українську культуру для локальних провінціальних цілей і до того як функцію вищої, столичної, загальноросійської («общерусской») культури. Зірвати з російською культурою хочуть нині лише українські шовіністи, люди малокультурні і малограмотні, словом люди малі, що не в силі зрозуміти ні духа культури ні її ваги, люди, що хочуть затамувати своїм культурним сепаратизмом саму культурну еволюцію. Отже кн. Трубецькой хоче зробити українську культуру провінційною, посереднім засобом, що передає би здобутки вищої загально-російської культури низам, простодушю а одночасно і локальним засобом для викочування культурних цінностей з народу та передавання їх в оціфкованій формі тій вищій загально-російській культурі. Значить локальна і провінційна українська культура, як функція загально-російської, мала б бути і погноєм для кращого розвитку і розквіту тієї вищої «общерусской» культури.

Якже кн. Трубецькой доходить до таких висновків? Це побачимо з його статті, яку далі коротко переповідаємо.

II.

Для умотивування свого становища до української культури шукає автор доказів у історії і сягає при тому часів Петра Великого. До Петра була одна руська культура але в двох редакціях (індуалізація): великоруській і західно-руській або київській (українській). Протягом XV, XVI, і XVII. вв. обі редакції тієї самої культури розвивалися до тої міри різними шляхами, що різниця між ними стала доволі глибокою. Але не зважаючи на те, між представниками одної і другої була свідомість загально-руської культурної єдності. По прилученні України до Москви прийшла на чергу справа злиття обох культурних відмін. Та це так легко не йшло, бо українці вважали москвичів некультурними, а москвичі вважали українську редакцію руської культури аінсуютою

польськими впливами. Справу рішав аж Петро, що європеїзував Росію. Він всеціло став по стороні українців, бо їх редакція руської культури мала в собі елементи західно-європейської культури. «Таким чином — пише дослівно Трубецькой — стара великоруська московська культура при Петрі умерла; та культура, яка з часів Петра живе і розвивається в Росії є органічним продовженням не московської, а київської, української культури».

Літературною мовою стала мішанина церковно-славянської мови Київів з канцелярською мовою Москви. А виробляли ту мову спершу теж самі українці. Стара поезія московської Русі разом з усею поетичною традицією пропала, пішла в низи, а для вищих верств існувала від Петра тільки поетична традиція Київів, тоб-то українська, але не простонародна, а та, що плекалася в Могилянській Академії. Те саме сталося з прозою. Ораторство прийшло теж з Київів з такими визначеннями у Москві взагалі не було. Те саме видно і в усіх інших ділянках як у музиці локальній та інструментальній, в церковній архітектурі, малярстві, іконописі і т. п. Тут слід зазначити, що заміна московської редакції церковних книг українською відбулася ще до Петра. Попри все те Київ і Могилянська Академія стали самозрозуміло розсадниками культури для всієї Росії петрівської та попетрівської доби, а довго тривав час, що всі церковні єрархи Росії рекрутувалися виключно з пінтоців Могилянської Академії. Такий культурний залив Московщини українцями спричинив те, що «про культуру Московщини допетрівської доби прийнято було (і досі так є) висказувати ті погляди, які в XVII віці висказували учені українці». Отже на грані XVII. і XVIII. віків «відбулася — твердить Трубецькой — українізація левкоруської духовної культури. Ріжниця між західно-руською і московською редакціями руської культури була усунена викоріненням московської редакції, і руська культура стала єдиною». А що та єдина культура була по своєму походженню українською, а російська державність була по своєму походженню московською, тому центр культури перенісся з України на Московщину. В наслідках дійшло до того, що та єдина культура не стала ні специфічно великоруською ні специфічно українською, а загально-російською («общерусской»).

3 преси.

До історії Української Дипломатичної Місії у Вашингтоні.

Є в Заучених Державах організація «Оборона України», іменем якої виступають з прилюдними рефератами, відчитами й дискусіями пп. Микрослав Січинський і Микола Цеглинський. В одному з таких відчитів виступив недавно М. Січинський з прилюдним обвинуваченням у праві (голови) Української Дипломатичної Місії у Вашингтоні, що вона, ліквідууючи цю Місію в травні 1921 р., загарила всі її фонди для себе. Цей закид Січинського дав притоку б. членові тої Місії, Миро-

славові Стечишнінові, що живе тепер у Канаді, написати коротку історію Української Дипл. Місії в Америці, яка поміщена у вінніперському «Українській Голосі» ч. 36, 37 і 38 п. р. Жаль, що у нас так скупо з місцем, а то варто було б подати всю цю преінтересну історію до відома українського громадянства. Ми обмежуємося тут тільки до дрібних витягів.

«Українську Дипл. Місію — пише М. Стечишнінов — вислало до Америки правительство Української Народної Республіки десь на початку 1919 р., коли головою Директорії був ще Володимир Винниченко. Він то й був відповідальний за вибір членів Місії. Головою Місії був назначений член тої самої партії, що Винниченко, соціал-демократ Голіцинський, чоловік відомого автора Голіцинського. Місія складалася з одинадцяти людей, які десь в січні 1919 р. приїхали до Відня і там поділилися за візами на візд до Заучених Держав. З того часу є фотографія Місії в тодішнім складі. На ній бачимо крім голови Голіцинського і заступника голови Юліана Бачинського також секретаря В. Козакевича та радника Гехтера (відомого українського публіциста, по походженню жидів) й ін.

З Відня члени Місії переїхали очікувати на візи до Копенгаги в Данії, однакже потрапило кілька місяців, поки діждалася рішення з Вашингтону, але й тоді тільки два члени Місії дістали візи, а саме Юліан Бачинський та секретар Козакевич. У міжчасі пераїсний голова Місії, Голіцинський, а якоїсь причини уступив, а можливо, що й тому уступив, що не дістав візи на візд до Заучених Держав. 8 його уступленням провід Місії впаав на Юліана Бачинського.

Виснажуючи овоц Місію до Америки, як зрештою і до інших держав, правительством Української Народної Республіки дало заповідь на її удержання на кілька місяців. Місія не була вислана без інструкцій. Кождий член мав призначену службу з ранкою і платією. Крім голови в Місії були радники, був секретар, були аташе й канцеляристи і т. д. Розподілення зарплат членів Місії, ранг і платні називалося «штатським». Штатським мав голова Місії виплачувати кождому членові Місії його платню (а також і собі самому) і вимагати від нього відповідної праці. Платня голови Місії після урядових «штатів» виносилла 2.000 доларів місячно, а wraz з ріжними доплатами (як на удержання будинку Місії, подорожні видатки (розіди) і на «репрезентацію») 5.000 доларів на місяць (за 2.000 + 3.000 дол.).

Скільки дістала американська Місія від правительства Української Народної Республіки на своє удержання, не памятаю, — не записував собі того, але не потребував запам'ятувати, бо а документом, де були виписані ті гроші, на усец час свого урядування я не мав нічого до діла. Знаю лише, що був такий документ і що я його бачив. Коли я вже мав щось до діла з документами про фонди Місії, то було це за час після нападу Місії в Європу аж до її офіційного закнення (31. травня 1921). Отже скільки це лишилось в моїй пам'яті, Українська Дипломатична Місія, виїжджаючи з Копенгаги до Америки, мала в своїй розпорядності о-коло 40.000 доларів американськими грошми, мабуть 10.000 англійських фунтів штерлінгів і щось 2000 чи 4000 парських рублів».

В дальшому п. Стечишнінов подає, що до Америки виїхав фактично тільки голова Місії Юліан Бачинський і секретар Віктор Козакевич. На місці вже прийнято до Місії американського горожанина, д-ра Мош-жонд, Михайло Імханицький; він був виїхав з Америки до Росії до Червоного Хреста, а підчас революції відкрив у собі українські симпатії і приєднався до українців. Накінцѣ

* «Євразійський Временик», неперіодическе видання под редакцією П. Савицького, П. Сувицького і кн. Н. С. Трубецького. Книга і я аж Европ. книжизн. Париж 1927.

шактив у собі українського духа й охоту служити Україні ще один жид, Михайло Іхманіцький; він був конституційним демократом (кадетом), а професій адвокатом, хоч на ділі займався торгівлею, — торгував кав'яром в Астрахані, але через те, що родом був з Полтавщини, а повстанням України зголосився до українців. Отсього Іхманіцького як комерсанта (торговця) назначено головою Української Торговельної Місії в Америці; його задачею було зацікавити Україною американські торговельні кола. Бачинському як голові Дипломатичної Місії було припоручено виплачувати Іхманіцькому через п'ять місяців по 6.000 доларів на удержання Торговельної Місії в торговельнім осередку Злучених Держав, у Нью Йорку. З цих грошей він мав удержувати свою канцелярію в Нью Йорку, оплачувати потрібних помічників і платити самому собі — після інструкції.

Поветим прийнято ще до Місії Івана Ардана, б. ред. „Слободи“ й „Народної Воли“, на радника й управителя пресового бюро, а йому допомогти Мир, Січинського й Ом. Ревюха та американця Данаада Бріда. Дещо пізніше поклякано до Місії (теж до праці в прес. бюро) п. М. Стечущина з платнею 400 доларів місячно. Січинський діставав місячно не менше, як 500 доларів. Короткий час був у місії й Микола Цеглиньський. Ураз з канцелярським персоналом було в Місії 11 осіб, але в скорому часі усунуто з неї д-ра Кадеця й Цеглиньського за те, що оба вони хотіли організувати в Місії якусь „революцію“, щоби скинути з головства Ю. Бачинського.

(Докінчення буде.)

Фільм офіційний конгрес у Варшаві.

Замітка учасника.

В дні 23.—28. вересня ц. р. відбувався у Варшаві другий фільмофічний польський з'їзд із співучастю запрошених славянських гостей. Ходять вісті, що комітет з'їзду довго дебатував над тим, чи запрошувати всіх славян, чи обмежитись до польських фільмофілів. Остаточне рішення на перше.

Із запрошення скористали представники всіх майже народів. Приїхали чехи, югослав'яни, москалі та українці. Однак москалів та українців репрезентували попри польських підданих тільки еміграційні сфери. Радянська Україна та Москва не прислали нікого. Причини цієї абстиненції для мене не зовсім ясні. На прохання комітету, щоби

Загадка розв'язана!

Кожний може досягти „ЗОЛОТЕ РУНО“ і багатство, хто купить **п'ясу І. Кляси** 16 Державної Клясової Льотерії в конторі „РУНО“ Равич і Ска Львів, Академічна 3.

Головна виграша 650.000 ЗОЛОТИХ

Крім цього виграші по зол. 400.000, 250.000, 100.000, 75.000, 60.000, 50.000, 40.000, 30.000, 25.000, 15.000, 10.000, 5.000 і т. д.

Виграші побільшено з 16 мільйонів на 20 мільйонів.

Тягнення переводить публічно державна Комісія в Генеральній Дирекції Державної Льотерії при співучасті двох громадян міста, запрошених Президентом міста Варшави.

Що другий п'ясу мусить виграти.

Ціна п'ясу:	Чверть п'ясу	Пів п'ясу	Шлий п'ясу
	зол. 10.00.	зол. 20.00.	зол. 40.00.

Тягнення вже 10. і 11. листопада.

На замовлення висилаємо п'ясу разом з поштовою складанкою ПКО. вільним від порта, на аплату належності. — Поручаємо негайно замовляти.

В п'яті місяці віддати і переслати нам в листі.

КАРТА ЗАМОВЛЕНЬ:

„РУНО“ РАВИЧ І Ска, Львів, Академічна 3.

Отримуватимемо:

..... п'ясу цілих	по зол. 40.—
..... „половинки“	„ 20.—
..... „чверток“	„ 10.—

належність золотих заплачу по одержанню п'ясу, поштовою складанкою ПКО. присланим фірмою.

Ім'я і назвисько

Докладна адреса

посередничити, я звернувся до Київської Академії з відповідним листом, який лишився без відповіді.

Цікаве питання: якою мовою слід виголошувати реферати та вести дискусію, рішили так, що полишили кожному референтові спроби послугуватись мовою, якою сам захоче. Отже реферували та дискутували по польськи, по чеськи, по російськи та по українськи, але також по французьки та по німецьки. Була це потрохи вавилонська вежа, яка проте не вражала нікого і не гальмувала ходу нарад. Читачів „Діла“ може зацікавить факт, що українська мова зазнавала цілковитої рівноправності з іншими славянськими мовами і що комітет призначив український реферат проф. Мірчука на пленарне засідання (а не на лекцію), висуваючи його тим самим на почесне місце. Може й така дрібниця, що в офіційній програмі наша мова називалась українська (а не „руська“) заслугоє на згадку.

Питання славянської фільмофії порушене проф. Мірчуком викликало оживлену дискусію. Забирали голос поляки, які добре зрозуміли ясний і добре виголошений виклад

нашого фільмофа, забирали голос чехи, українці та південні слав'яни. Різка зазначилась у дискусії два протилежні погляди. Один з них вірить, що існує, а по крайній мірі буде існувати своєрідна фільмофія славян, яка матиме ті самі характеристичні прикмети, без огляду на те, який із славянських народів дасть їй початок. Другий погляд, якого багато прихильників є між поляками, не вірить в існування такої фільмофії, раз тому, що фільмофія повинна стояти понад націями та расами, а далі тому, що вважає поодинокі славянські нації духово замало спорідненими як на те, щоби вони могли здвигнути один спільний світогляд.

Якоюж могла би бути оця славянська фільмофія на погляд тих, що вірять в її існування тепер чи колись? Вона має мати вітальний характер, себ-то має ставити проблему життя у центр фільмофічних зацікавлень, зрікаючись чисто абстрактних, з життям незв'язаних понять і теорій і має більш як інші фільмофії взяти на увагу у своїх концепціях ірраціональні, розумом неосяжні елементи світа. Це надало би славянській фільмофії подекуди

практичний характер, а проф. Мірчук висловив навіть гадку, що фільмофія славян нехтуючи чисто-теоретичними міркуваннями не буде в силі ніколи створити своєрідної науки про джерела, основи та межі нашого знання, чим займається валообки нпр. німецька фільмофія.

У таким погляді присутні на з'їзді чехи дошукувались недопінених славянського, а головни чеського хисту до абстрактної фільмофії. Чеський нарід — казав проф. Воровка — досить уже здав іспити і практичної творчості, на те, щоби мати право вважати себе зрілим до чисто теоретичної рефлексії.

Коли кажемо про участь українців у конгресі, то слід може ще згадати, що виголошено на ньому реферат про Сковороду та Потебню (д-р Чехович) і що у психологічній секції я сам виголосив відчит „Про психологію змісу“ і що мені поручили провід цієї секції на переміну з професором познавського університету Блаховським.

Степан Балея

Ратункова акція.

Розбудова допомогової акції.

В Українському Центр. Комітеті у Львові оголошено заснування повітового допомогового комітету в Болші (голова д-р Ілля Салагуб). Організаційна сітка української допомогової акції охоплює досі 50 повітів й окремих допомогових комітетів.

Збірки в натуреліх та їх розділ.

В Українському Центр. Комітеті у Львові оголошено дальше такі збірки в натуреліх:

Пов. Допомог. Комітет у Бродях — 4 вагони барабозь, з чого 2 вагони призначено для Стрия, а 2 вагони призначено для Станиславова;

Повіт. Допомог. Комітет у Бібрці — півтора ваг. збіжжя і 10 вагонів барабозь, з чого призначено: для Сянока — півтора ваг. збіжжя і 2 вагони барабозь, для Стрия — 1 ваг. барабозь, для Старого Самбора 2 вагони барабозь, для Жидачева — 2 ваг. барабозь і для Турки 2 вагони барабозь;

Пов. Допомог. Комітет у Чорткові — 1 ваг. збіжжя і 2 вагони барабозь, з чого призначено: для Стрия — 1 ваг. збіжжя і 2 вагони барабозь;

Пов. Доп. Комітет у Сокалі — 1 ваг. мукки, призначено для Кут;

Пов. Допомог. Комітет у Снянці — 2 ваг. барабозь, призначено для Калуша;

Місц. Доп. Комітет (читальня „Прогіт“) у Заболотцях, пов. Броди — 1 ваг. збіжжя (що не призначено);

Місц. Доп. Комітет у Строняці, пов. Львів — 1 вагон барабозь, призначено для Сянока;

Але Варвара Борисовна нічого не чула, бо спала тоді якнайсолодшим сном.

Не було ради. Торбника пропала. На щастя в ній попри кілька дрібничок і кількадесят левів не було нічого важкого. Срібна папіросниця лежала біля англійки, гроші були в мішочку за пазухою, але Варвара Борисовна всетаки кинула чогось головою і сердилася.

— Там була знаменита рецепта на мій веснушки! — шепнула мені значучо.

Тимчасом почули ми доволі нашого вагону крики і тупіт і швидко тоді ми запримітили, що поїзд стоїть на місці, серед поля. Віхав у такий сніг, що треба було відкопати. В далі миготіли світла Садагури—Чернівці...

Я побоювалася, що втрачу сполуку із галицьким поїздом; коні, що мали їхати по мене чотирі милі до Коломиї, вернутись — дома буде гризота, всякі здогади, головне, що буду мусіти ждати аж до понеділка, коли можна натрапити на коні з моїх гірських сторін...

— Це все через двояку ворожбу! — майнула гадка... І Вірочка мала би рішю, і бабуня англійки, що зле є павіть... Слухати про мумії! Чи не мстився Атру на нас?

КЛЯВДІЯ ВОБИКЕВИЧ.

7)

Проклін мумії.

(Докінчення.)

Від тоді я стала вірити у ворожбу, вірити, що щось таємного, невідомого тягнеться над нами — що чиясь рука пересовує нами, наче міні-атурними, незначущими завабками! — скінчила дама і вгорила у свій сорокатий шаль.

Ми минули вже зважену стацію Новоселицю (по румунськи Суліца ноуа), де висіла третя пасажирка нашого передізу, на що ми мало звертали уваги. Я була зловни перенята екзотичним оповіданням — та не могла збагнути, хто та дама, що тільки світа бачила.

Радіо-годинник вказував четверту; ще дві години і будемо в Чернівцях де розійдемося. Я маю поїзд у Галичину, Варвара Борисовна піде за орудками в місто — а незнайома — своєю дорогою; і може й не побачимося більше.

— Даруйте пані, що я така цікава, але дуже мені дивно, що така світова людина як ви, у нашу вбогу, всім забуту Бессарабію...

— Правда? — перебила мене дама. — Подумати то справді стає

дивно. От бачите, я маю сестру, що жила в Одесі. Їй вдалося атени звітиль у Кишинів — але розуміється ограблений дощита, так, що мусіла дуже бідувати. Писала до мене, просила допомоги, а тут ніяк грошей післати, ні одежі, білія, бо почта не приймає. Тож я сама вибралася в дорогу й тепер вже вертаю назад доми.

— Але звідки у вас наша бесіда? — спитала я.

— Ах, це лише сумні останки з неї! — засміялася незнайома. Моя рідня по батькові жила на Україні, в Чернігівщині, де мала великі маєтки. Ми часто їздили туди, а не раз і довго там перебували. Мене цікавив той спосібний нарід з невміраючим гумором, і я вивчилася його милозвучної мови, щоби пізнати його, стати йому ближчою. У цю візну я з живим зацікавленням сиділа за його амаганнями за вивчення, за здобуття волі, заснування своєї держави... І яко мога старалася приєднати йому симпатії холодних, скептичних англійців... — кінчила вона.

Як лише згадала про наш нещасний нарід, вразила ятрючу рану моєї душі... Що нам із симпатій? Ми оточені в усіх боків самими симпатіями, та з цього нема нічого! І в нас природа у висхідній ступені роз-

вила почуття справедливості, так, що ми відчуваємо кривди поневолених індусів, обурюємося по причині нехтування прав свободолобних грузинів, білорусинів, антовців... та що з того?... Несила наша... А англійці? Вони свободні, могутні, могли би замість виражати нам свою симпатію словами, доказати її ділом! От що!...

З моїх сумних думок вирвала мене Варвара Борисовна, що пробутилася, випримила на весь ріст і освободила моє рамя, що вже було затерпю.

— Де ми? — спитала та стала шарити в п'яті за сріничками. Коли найшла, засміяла малий огарок і тутже крикнула:

— Де моя торбочка?

Всі ми в трійку кинулися шукати по сидженню, сітках, підлозі... надаремне.

— Не було тут кого чужого? — звернулася до нас Варвара Борисовна, коли ми безрадно глядали одна на одну.

— Ах, правда! — промовила англійка — так тут була ще четверта пасажирка, та вже висіла.

— То вона певне забрала з собою торбину! — сказала я. — Недарма сиділа так близько нас та відверта від нас своє лице, щоб його не було видно!

— **Справлення друкарської помилки.** У члоранній передовиці „Тестральність і історія” в останньому уступі (параграф 4-ий) в дописі вложено в друкарні помилково слова „польську владу” замість „польськуну владу”.

Нові книжки і видання.

ЖУРНАЛИ.

Жіноча Доля ч. 10. 1. жовтня. Зміст: О. Бондарюков: Дні осені. Сякото наймого найбільшого приятеля. Стефа Г.: Мишанка! В обличчя нечуваного нещастя. Жіночий рух. І. Кривий: Життя в Аргентині. Відділ америк. канадійський. В таворі хонгуза. Д-р В. Гамільський: Дитина. Частина господарська.

Чар-Зіал, іностр. журнал для українських родич. 3. жовтень. Зміст: В. Олені: Місяць книжки. М. Вороний: Sententia. Катря Гриневичева: На крилах пісні. Д-р О. Грицай: О. Кобилянська. Мих. Рудницький: Щось легкого на цей місяць. І. Крушельницький: Я — дух великого кохання. Н. Поротич: Серце ночі. В. Олексієнко: На хвилях життя. М. Зоценко: Шаста. Мудрі гадки. Монна Ліза. Казочка про бузку. Чому ви не женитесь. Практичні поради.

Нова Хата журнал для плекання домашньої культури, жовтень ч. 10. Зміст: Українське Народне Мистецтво на виштані в Стрию. Д-р О. Грицай: Valse melancolique. О. Вишня: Охорона народного здоров'я. Зі спорту. Із секретів фільмового мистецтва. Ріжні вісти. Д. Гельсорт: Радість життя. Побідний похід плаща. Д-р Софія Парфанович: Лічине значення кременістої дямпи. Зразки мод (вишивок).

Світ Дитини ч. 10. жовтень. На зміст числа складається двадцять п'ять цікавих оповідань, казок, віршів, з гарними ілюстраціями.

Літопис українського друку, орган державної бібліографії УСРР. 1. жовтня 1927, ч. 39.

Господарсько-кооперативний часопис ч. 39. Зміст: Кооперация на ратунок жертвам повені. Головні основи кооперативної праці. Діяльність міжнародної кооперативної конгрес. Кооперативний промисел. По кооперативній Фінляндії (Фейлетон). Провне положення. Хліборобство. Господарські вісти. Пасічництво. Сільсько-хліборобська вистава в Стрию.

Сільський Господар ч. 19. 1. жовтня. Зміст: Б. Волинський: Створім організацію плантаторів цукрового бурка. Г. Гордієнко: Історія плаги. Хто правується а хто а права користає. Осіння поправа сіножатей і пасовищ. Вислід уживання потасованих тварів. Інж. Куропас: Осіння сійба. Сушення оводів. Кормлення худоби бурячником. Уживання та перекопування пасів до машин. Л. Герасимович: Уліг будучности для України. М. Левинський: Дещо з лісовництва.

Що читати? жовтень, ч. 1. Четвертинний каталог книгарні Наук. Т-ва ім. Шевченка у Львові.

Наша Земля, літ.-суспільно-політ. журнал. Ужгород, ч. 8.

Робітниця іностр. журнал. 16. вересня ч. 18. Вінніпег.

Пластун. Часопис пластової молодіжні Підкарпатте. Русин. Ужгород, ч. 1 (текст український, чеський і мадярський).

✠ Посмертні згадки.

Стефан Федик, нар. Учитель, помер чечарно у 25. році життя дня 9. жовтня 1927 підчас Богослуження коло церкви в Кайду. Покійний живо цікавився народними справами в громад, передовсім брав діяльну участь як член виділу читальні „Прогресу“ в Кайду, а розвою тоїж читальні, в аматорській гуртку при читальні і т. ін. В. М. П.

ОПОВІСТКИ.

Музичний Клубок при читальні „Прогресу“ на Городецькій дільниці у Львові, пл. св. Юра ч. 3, оголошує конкурс на учителя дутої оркестри. Рефлекуючі згодять зголошуватися у голову читальні проф. М. Бабини письменно або усно між 2—3 год. пополуночі, вул. Сикстуська 64/П. Різночасно оголошується впис учнів на музику, що відбувається щодня між 6—8 години вечером в домішні Товариства. Звертається на це увагу передовсім ремісничій молоді, яка повинна використати по нагоду. **Виді.** 698 1-2

Д-р Микола і д-р Дарія в Лежогубських Чубаті замість окремих повідомлень про своє вичагня, яке відбулося в суботу 8. жовтня в храмі св. Юра у Львові, зложили 50 зол. на жертви повені. 705

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ.

ПІАНА, що найшов в суботу дня 8-го жовтня н. р. на концерті в „Народним Домі“, мій портфель, прошу задержати собі гроші і портфель, а повернути мені за винагородою тільки документи і записки на адресу: Теофіл Новицький надіслася до тов. „Дністер“, Львів вул. Руська ч. 20. 708 1-1

ШУКАЮ до найму хату (1—2 кімнати і кухню) в здоровій, сухій, довільній околиці, найрадіше при залізничній станції. Зголошення до адмін. „Діла“ під „Хата до найму“. 710

УРЯДНИК державний оженився з інтелігентною або вдовою до літ 38. — Посередництво пожадане. На аноніми не відповідаю. Листи до адмін. „Діла“ під „М. О.“ 47. 701

ФОРТЕПІЯНИ, речина на ріжні піни, продає уживані, купує міняє: ГАНІК вул. Пасудського 21. 1. поверх. Поїз на фірму. 619 5-5

ЗБІЖА і баранболі вагомо купує фірма „УНА“ Дрогобич, Стрийська 14. 707 1-2

ХЛОПЦІ від літ 15—19 одержуть працю сейчас. Львів, Кордильського 51. 709 1-2

ДО ЗАМІНИ парохів подільська І. класи здуже добрими будівлями 10 км. від залізничної за парохів в місті або при залізничній. Зголошення приймає з чечности уряд деканальний зборівський в Плаучі поч. Зборів. 700 1-3

Всілякі РОБОТИ ГОДИННИКАРСЬКО-ЮБІЛЕРСЬКІ також переробки найдбайливіше виконую, найстарша в краю фірма **Ю. ДОНДРОВСЬКИЙ** насл. **Ю. ДОНДРОВСЬКИЙ** — Л. Розажижський Львів, Академічна 2, (Готель Жоржа). Замовлення з провінції полагодуємо негайно. 101 6) 12-2

ПРЕДСТАВНИКИ, що мають звязки з хліборобами, пошукуванні. Величезні зиск. Варшава, Щигля 3/5 Zubmach. 436 5-2

ГОДИННИКИ тільки найліпших фабрик прецізійні продає за готівку і на рати від десятиків літ з налізної сторони звисла фірма **Іван Зельтенрайх**, Львів, пл. Марійська ч. 5. 3 26-2

МАТУРИСТКА шукає посади учительки дитин. Уліває початків фортеп'яну, скрипки та рисунки. Зголошення до „Діла“ під „Солідна“. 703 1-2

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

Спеціаліст недуг легіна, серця і жолудка **д-р Фелікс Ган** ЛЬВІВ, ГОРОДЕЦЬКА 40. 646 **Переслітання Рентгеном** 6-24

ФУТРА перероблює, модно і зі смаком, також виконую нові креції по приступних цінах, першорядна, солідна кушторська робітня **Францішок Ільницький** Львів, Легіонів 3 — Шайнохи 2а подвір'ю

ГАЛИЦЬКИЙ МАГАЗИН НОВОСТЕЙ 702 у Львові, вул. Галицька 15 1-2
мас на продаж:
2000 м. фляний і барханів по зол. 1:50
1000 веліта 130 широке „ 2:80
20000 полотна на сорочки „ 1:60
20000 швейоту на мундурки „ 1:80
1000 швейоту на мундурки „ 3:00
1000 паталіна вовляної „ 2:80
1000 веліоту на плащі „ 9:00
1500 франок „ 1:20
5000 хустини до носа „ 0:50
15000 рушників „ 1:30
15000 кухонних рушників „ 0:75
Всіми і дамасти на пішні ріжних родів. Замовл. на провінц. висилаємо відворотно.

Писипайте передплату!

РІНСО

виконує за Тебе всю труднішу працю прання а Тобі залишається тільки виполоскати намочене білля.

Милини РІНСО розпускають і усувають бруд без всякого тертя. Завдяки РІНСО час прання є скорочений до половини

КУПОН

До п. Л. Реїда Варшана, головня пошта, поштова скринька 479.

Прощу прислати мені безплатно пробний пакет РІНСО.

Імя та прізвище

Адреса

ЛО. 19 (Просітьсья виразно писати)

Одинока Українська Колектура Державної Класової Лотерії

ЩАСЛИВІ ЛЬОСИ

і класи XVI державної класової лотерії

продає

Агенція Земельного Банку Гіпотечного Львів, Ягайлонська 8.

Цілий 40, пів 20, чверть 10 зол.

Поручення з провінції полагодується відворотною поштою. **КОМТО П.К.О. 153545.**

Парники до варення корму для худоби Рільничі знаряди Венцко А. Т.

поручає

ПРЕДСТАВНИЦТВО ФАБРИКИ: „AGRARIA“ АДІМ НАМІНСЬКИЙ

Львів, Городецька 25.

ОКАЗІЙНА продаж 3 поверхової каменниці в околиці стрийського парку по причині виїзду. Комфорт, будова дуже солідна, до полудня, вітряних 3 покоїв. Письменні зголошення: Берест, Підвале 9 у Львові. 666 3-3

Найбільша в краю фабрика дзвонів **Братів Фельчинських** в Калущі, вул. Сівецька ч. 14. в Перемишлі, вул. Красінського ч. 63. відливає на замовлення дзвони гармонійні і поодинокі, а постійно удержує на складі зовні 200 штук готових дзвонів у вазі від 10 до 600 кг. 225 Ціни приступні — слава ратомі. 21-2

Знаний зі солідности **магазин жіночої конфекції „MAISON CHIC“** Львів, Сикстуська 1

ласкаво повідомляє, що крім всілякої жіночої конфекції, спеціально поширив відділ **ПЛАЩІВ І ТРИКОТАЖІ**

чим дає нагоду заосмотритися в найкращі моделі плащів і найліпші трикотажі по дуже приступних цінах.

Просимо ласкаві відвідини без примусу купня. **Поїз на фірму „Maison Chic“**

1-2

Ширіть наш часопис!